

304

„Halka“ u stóp Gór Stołowych

W tym roku zaproszenie o radowym przyjęciu się do Kudowy... Młody artysta, był to pierwszy występ w takim... które pod względem... naszym za związa... Wilnem.

W Warszawie znalazłem się... i troskliwą opieką... i kompozytora... mysiologu prof. Witolda... jest to człowiek... sympatyczny, o w... znany biograf... Moniuszki, autor... książek... międzywojennym i... mieszkał... zachował... szacunku do... Profesor mój... litewski, rozumie... wszystko... bliżej zapoznać... W. Ru... w 1989 r. po... latach po raz... odwiedził Wilno.

Młodo powitało festiwal... szacie: elewacje... ukończono różno... wstęgiem i z herbem... planisz... plakatami.

W pierwszym dniu odbyła się... prasa, w której... goście, dziennikar... tylko z Polski, ale też... zagranicę... konferencji oficjalnie... honoro... autor... z Litwy... na historię... Moniuszki, do... w przeszłości... parę... chociaż... ongiś... dla kultury... Wilna.

Wieczorem w miejscowym teatrze odbył się wielki koncert z okazji otwarcia festiwalu, poświęcony nie tylko muzyce Stanisława Moniuszki. W dniach tych bowiem Polska uroczyście upamiętniała 50-lecie śmierci wielkiego kompozytora, pianisty i męża stanu Ignacego Jana Paderewskiego. Dlatego na koncercie wykonano również dzieła tego interesującego twórcy: Uwerturę koncertową, jak też fragmenty jego jedynych oper „Manru” — diet miłosny (Barbara Zagórzanka, Józef Kolesiński) i Marsz Gygantów. Mówiąc nawiasem, opera ta pod względem stylistyki muzycznej kojarzy się z tradycyjnym duchem oper Stanisława Moniuszki i jego kontynuatorów, stanowi jak gdyby łącznik w łańcuchu estetyki muzycznej Moniuszki i grupy Młoda Polska.

Najdźwięczniejszym akordem koncertu inauguracyjnego było wykonanie na wysokim poziomie artystycznym litewskiej kantaty mitologicznej Stanisława Moniuszki „Milda”. Subtelna i precyzyjna interpretacja wypunktowała znakomicie skonstruowaną formę tej kantaty, z prawdziwym twórczym natchnieniem skomponowane partie solistów, partytury chóru i orkiestry. Zachowały się wiadomości, że Stanisław Moniuszko przygotowując się do napisania „Mildy”, „Nijoly”, „Krumyne” jeździł po Zmudzi i gromadził folklor muzyczny, mając zamiar wykorzystać go w kantatach. Niestety, dotychczas nie wiem o zebranych i wykorzystanych litewskim materiale melodycznym. Przed koncertem prof. Witold Rudziński zwrócił się do mnie, abym bardzo uważnie wysłuchał „Mildy” i odnotował „litewskie” miejsca. Wy-

nik tego eksperymentu był następujący: okazało się, że charakter muzyki litewskiej ma tylko jeden epizod chórowy. Zatem problem „litewskości” kantaty jeszcze jest aktualny i oczekuje odpowiednich dalszych studiów. Ciągle jest jeszcze nadzieja, że jednak kiedykolwiek wyjaśni się los materiału folklorystycznego zebranego podczas wędrowek Moniuszki po Zmudzi.

Ciekawe jest odnotować, że patrolant nad koncertem inauguracyjnym zgodził się objąć minister spraw zagranicznych Polski prof. Krzysztof Skubiszewski, intelektualna, szeroko znana i szanowana osobowość. Niestety, z powodu braku czasu minister nie miał możliwości przybyć do Kudowy Zdroju.

Pierwszy dzień festiwalu zakończył się bankietem zapoznawczym z udziałem uczestników i gości. Podczas niego specjalnie dla „Kuriera Wileńskiego” wykonano publikowane zdjęcie: widzimy na nim M. Fołtyn, (od lewej) W. Adamczewskiego, W. Rudzińskiego, M. Dondajewskiego i W. P. Jurksztasa.

Kolejny dzień festiwalu. W teatrze miejskim odbył się wielki koncert, zatytułowany „Maria Fołtyn prezentuje”. Wystąpiło na nim kilkanaście młodych wokalistek i wokalistów, szukających się do udziału w pierwszym międzynarodowym konkursie wokalistów im. Stanisława Moniuszki, który ma się odbyć w roku 1992 w Warszawie.

Chór dziecięcy z Poznania jeszcze raz dowiódł swego niezwykłego wysokiego mistrzostwa, wykonując w barokowym kościele św. Katarzyny (jak się przypuszcza, wzniesiony został w końcu XVIII wieku) Mszę Piotrowińską B-dur i czwartą

Litanie Ostrobramską Stanisława Moniuszki. Liczne zgromadzone publiczność brawami długo zatrzymała wykonawców w prezbiterium.

W kolejnym dniu festiwalowym w sali Międzynarodowego Klubu Prasy i Kultury odbyła się konferencja popularyzatorska z udziałem muzykologów, krytyków muzycznych, dziennikarzy. W słowie wstępnym W. Rudziński nakreślił paralele między tendencjami twórczości S. Moniuszki i I. J. Paderewskiego. Warszawski muzykolog Michał Bristiger wygłosił niezmiernie ciekawy i nowatorski referat poświęcony I. J. Paderewskiemu i rozpatrujący jego uniwersalną osobowość jako pianisty-wirtuozosa, twórcy muzyki i wybitnego działacza politycznego. Referat ten należał do najznakomitszych akordów festiwalowych, spotkał się z ogromnym rezonansem.

Należy wymienić jeszcze jedną ważną imprezę festiwalową — przedstawienie opery „Halka”, którą Moniuszko napisał w Wilnie. Zaprezentował ją noszący imię kompozytora Teatr Wielki z Poznania. Spośród wszystkich inscenizacji, które miałem okazję oglądać, ta była najbardziej imponująca. Pod względem interpretacji muzycznej był to spektakl znamieny. Halkę śpiewała Barbara Kubiak, Jontka — J. Kolesiński (nb. śpiewał ten o cudownym tenorze dramatycznym i niezwykle sympatycznym człowiekiem urodził się i rósł w Wilnie), Janusza — Jerzy Mechliński, Zofię — Urszula Janowski. Wysoką rangę mistrzowską zaprezentowała orkiestra pod batutą M. Dondajewskiego.

Nastąpił ostatni dzień festiwalu. W godzinach popołudniowych zorganizowano jeszcze jedną konferencję prasową — spotkanie z gośćmi zagranicznymi — z USA, Kuby, Brazylii, Włoch, Litwy, Tatarii, Ukrainy, Rosji.

Imprezą finałową był Galowy Koncert Gwiazd „Moniuszki spacer cały świat”, którego scenariusz przygotowała Maria Fołtyn. W sposób oryginalny i jednocześnie bezzwzględnie imprezę prowadzili wspomniana Agnieszka Fatyga i popularny komentator muzyczny Polskiej TV Piotr Nędzyczyński. Rzeczywiście był to koncert znakomitych mistrzów wokalistyki, na którym brzmiały nie tylko fragmenty oper S. Moniuszki, ale też aria G. Rossiniego, G. Verdiego, Ch. Gounoda, G. Puccini. Z towarzyszeniem orkiestry poznańskiej śpiewali goście polscy i zagraniczni soliści. Sukces był ogromny, niektóre arie musiano bisować. Ale nadeszła godzina pożegnania i Maria Fołtyn wypowiedziała sakramentalne słowa: „Międzynarodowy Jubileuszowy XXX Festiwal im. Stanisława Moniuszki został zakończony”.

Obecnie organizatorzy, przede wszystkim niestrudzona Maria Fołtyn szukają się już do 1992 roku. Jak wiadomo, dla uczczenia 120 rocznicy śmierci Stanisława Moniuszki w Warszawie odbędzie się I Międzynarodowy Konkurs Wokalistów, a po jego zakończeniu nastąpi XXXI festiwal w Kudowie Zdroju, w którym wezmą udział również laureaci ubiegłego roku.

Wytalus Powitas JURKSZTAS, muzykolog, członek honorowy Towarzystwa Miłośników Muzyki Stanisława Moniuszki w Warszawie
 Fot. Zbigniew Woźny

I znowu — lato w Łagowie

W tradycyjnym seminarium w Łagowie (Polska) — niegdyś jeszcze bardziej rozległy — uczestniczyli: Węgry, Ukrainy, Białorusi, Moskwy, Leningradu... zainteresowaniem... republiki białockiej... obszerne dokumenta... Niezły wy... z Litwini. W semina... grupa klu... Kowna, Litewski... Filmowców, reżyser G... naczelny... „Kinas” L. Widzi... filmowy R... autor tych słów... na były już... w roku ubiegłym... retrospekcja fil... J. Toepflitz... z Bagda... „Zrodził się różny... krytycy... głośnego... „Atlan... w 1926 r) arty... walorami wy... niepow... J. Janingasa... w filmów... korolowych... z licznymi gwa... wzięnie odniosł... programem festi... w Moskwie... konkursu... prezentowały się... mogłem... filmów pow... lub Szwarz... w tym... P. Paz... L. Janingego, R... T. Russela i in... reżyserów za... pozosławiła... retrospekcja w

Łagowie: filmy zmarłego już aktora Z. Makliewicza i J. Himilsbacha, szczególnie głośny „Pejzaż” M. Piwowskiego. Jaka szkoda, że na Litwie dotychczas jeszcze jest nieznaną ta ostra satyra z czasów stagnacji i wszelkich innych plag. Nawet teraz człowiek pęka ze śmiechu, oglądając gry i manipulacje prowadzone przez panów socjalistycznego reżimu.

Śmiech zamarł w gardle, gdy ogląda się film młodego reżysera dokumentalnego M. Drygas. „Użyście moje wolanie” — o samospaleniu A. Świca na stadionie podczas święta plonów po inwazji zbrojnej w Czechosłowacji w 1968 r. Stadion napelniony pokazową radością i — objęty plomieniami — człowiek. Zachował się jego przedśmiertny list (udźwiękowany) brniący bardzo współcześnie: jest to oskarżenie Związku Radzieckiego — ostatniego państwa imperialnego, jego akcji przemocy przeciwko Węgrom, Polsce, Czechosłowacji. Jest to spowiedź — skrucha wobec Ojczyzny, dzieci, przyszłości. Wiele wstrząsających słów, a widok z plonącym człowiekiem trwa tylko 7 sekund. I operator utrwał je z in nego końca stadionu. Ale jakie to sekundy na ekranie!

Oszczędność to wielka rzecz. Przekonałem się o tym oglądając nagrodzony na seminarium węgierski film p. t. „Szardówka” — asetyczny kryminal z obszernym podtekstem. Wiele nie spodobał się z powodu nowatorskości. Mnie natomiast — odwrotnie — irytowały pretensjonalne, wymyślne, krzykliwe filmy, jak np. „Femina” polskiego reżysera P. Szulkina, czy znów „Ogród pani Elżbiety” litewskiego reżysera A. Krievy. Oznajdy znakomitości filmu polskiego. Raczej ilustracyjnie przedstawiona przez K. Zanussiego akcja solidarności i poświęcenia ojca Kolbego w obzbie koncentracyjnym („Zycie za życie”). Dość skromnie w nowym filmie „Zakończenie

gry” — o deputowanej, w której zyciela zwycięża namiętność — zaprezentował się popularny u nas reżyser F. Falk. Natomiast K. Kieślowski ani sam przyjechał, ani też przysłał swój nowy film „Podwójne życie Weroniki”. Kierownikiem seminarium, znany polski historyk filmu A. Werner zażartował: zmieniają się czasy, ludzie zaczynają ratować pieniądze, szczególnie zarobione za granicą. Miałem okazję oglądać „Ofiarność” A. Tarkowskiego, która jeszcze nie ukazała się na polskich ekranach.

A pieniądze naprawdę trzeba rachować: przekonał się o tym nowy minister A. Dąbrowski. Mówił o aktualnych rezerwach kina, o twórcach filmu i prasie kinowej, o niepopularności polskich filmów i ich niewyrzności artystycznej.

To samo dzieje się również w filmie litewskim. Po projekcji filmu „Wieczna światłość” A. Puipy chodziliśmy po Łagowie z podniesionymi głowami. Krytyk filmowy A. Horoszczak porównał epilog tego filmu z „Dziadami” Adama Mickiewicza — zmarł wśród zwychnych ludzi — Dzieci z hotelu „Ameryka” — wywarł odwrotną wrażenie. Niewiele dopomogła również opowieść o samospaleniu A. Kalanty. Szkoda, że podczas projekcji „Spojrzenia węża” cała elita seminarium mówiła o perspektywach filmu dokumentalnego. Dobre nasze filmy dokumentalne były również tylko wstawkami między seansami.

Wyjeżdżaliśmy, życząc sobie wzajemnie spotkania się w roku następnym. Może najważniejsze jest doświadczenie praktyczne tego roku z Łagowa — odrodzenie klubów kinowych i kin studyjnych. W Litwie Stowarzyszenie Klubów Filmowych również szuka się do zaktywizowania swej działalności. Jest to bardzo potrzebne!

Skirmantas VALIULIS, krytyk filmowy, dyrektor generalny Litewskiego Radia i TV

W rządzie Republiki Litewskiej

Na mocy rozporządzenia nr 491 p z 31 lipca i 1 sierpnia 1991 r. Marionas Misulionis zwolniony został z czasowo pełnionych obowiązków ministra spraw wewnętrznych na jego własną prośbę.

Od 31 lipca 1991 r. Petras Liubertas, komisarz generalny Departamentu Policji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Republiki Litewskiej — pierwszym zastępcą ministra spraw wewnętrznych.

Na mocy rozporządzenia nr 491 p z 31 lipca i 1 sierpnia 1991 r. Marionas Misulionis zwolniony został z czasowo pełnionych obowiązków ministra spraw wewnętrznych na jego własną prośbę.

Od 31 lipca 1991 r. Petras Liubertas, komisarz generalny Departamentu Policji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Republiki Litewskiej — pierwszym zastępcą ministra spraw wewnętrznych.

